

DRUMUL NOSTRU SPRE UNITATEA CREȘTINILOR

Comisia de Ecumenism
decembrie 2011 – Nr. 39

FEDERAȚIA CONFERINȚA ROMÂNĂ A SUPERIOARELOR MAJORE
400246-CLUJ NAPOCA, str. Maramureșului nr. 23, Telefax: 0040-264-435096
secretariatCRSM@clicknet.ro, www.fcsm.ro

Rugăciunea Sf. Vasile cel Mare

Lumină fără de început și fără de sfârșit,
făuritoare a întregii creații,
izvor al milei, ocean de bunătate,
abis necuprins al dragostei față de oameni,
fă să strălucească asupra noastră
lumina feței tale.
Stălucește în inimile noastre,
Soare al dreptății,
și umple-ne cu bucuria Ta.
Învăță-ne
să ne rugăm fără încetare,
să ne inspirăm din voința Ta
și să Te mărturisim neconținut pe Tine,
Tu învățătorul
și Binefăcătorul nostru.
Ajută-ne să facem ceea ce îți place
pentru ca,
în ciuda nevredniciei noastre,
numele Tău să fie mărit în vecii vecilor.
Amin.

Printre momentele cele mai semnificative ale vizitei apostolice a papei Benedict al XVI-lea în Germania, în luna septembrie, amintim întâlnirea cu reprezentanții Consiliului Bisericii evanghelice, la Erfurt, unde papa, amintind de Luter, a subliniat profunda și sincera căutare a lui Dumnezeu și, în timpul celebrării ecumenice la care au participat și reprezentanții altor Biserici protestante, a afirmat necesitatea ecumenică de a ne ajuta reciproc pentru a trăi credința.

Excelența sa mons. Jean-Claude Périsset, actualmente Nunțiu Apostolic în Germania, ne oferă mărturia sa.

O mare datorie ecumenică:

Să ne ajutăm reciproc pentru a trăi credința!

Benedict al XVI-lea, amintind că Luter, ca orice discipol al lui Cristos, în mod deosebit ca orice persoană consacrată era în căutarea lui Dumnezeu: “Ceea ce nu-i dădea pace era întrebarea cu privire la Dumnezeu, care a fost pasiunea sa profundă și impulsul vieții sale și al întregului său drum. “Cum pot avea un Dumnezeu milostiv? această întrebare îi pătrundea în inimă și se afla în spatele fiecărei cercetări teologice și a fiecărei lupte interioare”; în acest drum ecumenic să ne punem și noi întrebarea dacă și noi suntem cu adevărat în căutarea lui Dumnezeu. Scrie filozoful Pascal, pe linia Confesiunilor sfântului Augustin, punând aceste cuvinte pe buzele lui Dumnezeu: “nu m-ai fi căutat dacă nu m-ai fi găsit deja”.

De aceea temelia ecumenismului trebuie să fie atitudinea față de Dumnezeu, cu atât mai mult cu cât darul unității creștinilor vine de la Dumnezeu. În aceasta sunt de ajutor întâlnirile noastre fraterne, când ne lăsăm stimulați de frații și surorile altor confesiuni creștine, în căutarea lui Dumnezeu. Cum fac eu ca să merg la Cristos, cum mă ajută rugăciunea, meditarea Sfintei Scripturi, angajarea mea pentru cei nevoiași din centrele pentru bătrâni, pentru copiii pe care îi catehizez sau pentru adulți, când ne regăsim în grupuri pentru a reflecta asupra angajării noastre comune

în noua evanghelizare? Putem învăța mult de la ceilalți dacă suntem dispuși să ascultăm, să privim și să acceptăm cu umilință. Să fim pasionați de Dumnezeu ca și Luter, cu siguranță; și împreună să ne lăsăm conduși de cel care a primit de la Cristos misiunea de *a paște oile sale* (cfr In 21, 16-17). Acest lucru este indispensabil pentru toți cei ce vor să-l urmeze pe Cristos, și deci este parte fundamentală a angajării noastre ecumenice, așa cum a amintit papa Benedict al XVI-lea la întâlnirea cu Consiliul Bisericilor evanghelice din Germania: *“Absența lui Dumnezeu în societatea noastră devine tot mai apăsătoare, istoria revelației sale, despre care vorbește Scriptura, pare să fie situată într-un trecut care se îndepărtează tot mai mult”*. Drumul este clar pentru creștini : Cristos însuși, scopul nostru, așa cum scria papa Ioan Paul al II-lea în scrisoarea apostolică pentru al doilea mileniu, *Novo millennio ineunte*. Ne amintește papa Benedict continuând în expunerea sa asupra pasiunii pentru Dumnezeu a lui Luter: *“Ceea ce promovează cauza pentru Cristos” era pentru Luter criteriul de ermeneutică decisiv în interpretarea Sfintei Scripturi. Aceasta presupune însă, ca centrul spiritualității noastre să fie Cristos, iar iubirea față de El, comuniunea vieții noastre cu El să ne orienteze viața”*.

Cred că atitudinea fundamentală pentru noi toți în domeniul ecumenic este acela de a fi **creștini autentici** pentru că aceasta face să ne reîntâlnim în mod necesar în inima căutării lui Dumnezeu. De aceea toată vizita papei în Germania s-a desfășurat sub titlul *“Unde este Dumnezeu acolo este viitor”*. Fapt pentru care papa putea constata că *“seriozitatea credinței în Dumnezeu se manifestă în trăirea cuvântului său”*. Aceasta este tocmai ceea ce el a îndemnat în domeniul ecumenic: *“unitatea crește nu prin calculul avantajelor și dezavantajelor, ci doar printr-o tot mai adâncă pătrundere în credință prin intermediul gândului și al vieții”*.

Întâlnirile noastre ecumenice vor fi cu atât mai multi pași spre unitatea eclezială, cu cât toți participanții vor fi în mod profund uniți cu Cristos.

Papa Benedict al XVI-lea ne încurajează pe acest drum, referindu-se tocmai la Luter, la pasiunea lui în căutarea lui Dumnezeu, pentru a ne stimula în această privință.

Berlin, 15 noiembrie 2011
+ **Jean-Claude Périsset**

Mons. Jean-Claude PERISSET a fost nunțiu apostolic în România din noiembrie 1998 până în 2007. De atunci este nunțiu apostolic în Germania.

Grupul de la Dombes :

Tatăl Nostru, o cale pentru convertirea Bisericilor noastre

Inițiat în 1937 de către preoți și Pastori din Franța și Elveția - printre care reputatul Părinte **Paul Couturier**, - **Grupul de la Dombes** (după numele abației unde el s-a adunat de multe ori, lângă Lyon) grupează patruzeci de teologi : 20 catolici și 20 protestanți, care se cooptează reciproc, liberi vizavi de Bisericile lor, dar fideli acestora.. Sesiunile sale anuale, ajung, la intervale regulate, la documente care vor să ajute toate confesiunile creștine să progreseze spre unitate. După texte despre *‘Convertirea Bisericilor’* (1991), *‘Maria în planul lui Dumnezeu și comuniunea Sfinților’* (1997-98), sau *‘Un singur Domn, Autoritatea în Biserică’* (2005), Grupul de la Dombes a publicat recent *“« Voi deci, rugați-vă așa ». Tatăl Nostru, un itinerar de convertire pentru Biserici’* (Bayard, 2011). Părintele Michel Kubler, preot asumpționist, directorul Centrului Sfinții Petru și Andrei, din București, face parte din acest grup. El ne prezintă aici ultimul document, la care el însuși a contribuit.

La prima vedere s-ar putea crede că Tatăl Nostru îi unește astăzi pe creștinii diferitelor Biserici mult mai mult decât îi desparte. Este adevărat în cea mai mare parte. Multe limbi în lume au acum traduceri comune pentru diversele confesiuni și nu constatăm, la prima vedere, cu ce nu am putea fi de acord în această privință. Dar, « rugăciunea Domnului » are o lungă istorie, în cursul căreia diversele Biserici au folosit-o într-un mod foarte divers. Și astăzi încă, fără să ne dăm seama, nu întotdeauna îi dăm aceeași interpretare, după cum suntem catolici, protestanți sau ortodocși.

Ori, a ne ruga împreună este un har, dar este și o exigență care ne obligă să fim coerenți față de ceea ce spunem împreună și ceea ce facem-sau nu ! - împreună. Analiza biblică și

istorică făcută de către Grupul de la Dombes apare foarte convingătoare. Dacă privim mai de aproape, Tatăl Nostru prezintă de fapt multe puncte de divergență, mai ales între sensibilitatea catolică și cea protestantă. De exemplu, spunând « Dă-ne nouă astăzi pâinea cea de toate zilele », primii văd în mod spontan o referință la Euharistie, referință la care ceilalți nu se gândesc în mod spontan. Asemenea diferențe pot părea fără consecințe în prezent dar în trecut, ele au atras multe polemici.

Această rugăciune fundamentală a tuturor discipolilor lui Cristos rămâne totuși, în ansamblul ei, un punct de convergență între ei. De aici decurge forța sa pentru a ajuta toată Biserica și pe fiecare creștin să se convertească la același Domn. De fapt, a fost și un alt motiv care a determinat Grupul de la Dombes să reflecteze asupra rugăciunii Tatăl Nostru : cum putem să ne rugăm împreună « rugăciunea rugăciunilor » primită de la Isus însuși, și să continuăm să rămânem separați între toate confesiunile noastre ? Dimpotrivă, simplul fapt de a spune aceeași rugăciune ne angajează la mai multă unitate și comuniune între toate confesiunile, dar și între diversele noastre Biserici.

Asupra căror aspecte particulare rugăciunea Tatăl Nostru poate – sau trebuie - în consecință, să îndrepte efortul de convertire a Bisericilor noastre? Să ne gândim numai la ceea ce poate însemna pentru fiecare adjectivul posesiv « nostru » de la începutul rugăciunii Domnului. Așa cum a remarcat pastorul Jean Tartier, co-președinte protestant al Grupului de la Dombes » această invocație atrage deja o întregă reflecție » : ceea ce punem în spatele cuvântului « nostru » este oare micul grup al comunității sau al apropiaților mei sau Biserica « mea », sau ansamblul tuturor creștinilor, chiar umanitatea întregă ? Altfel spus, chiar de la primul cuvânt pronunțat, această rugăciune poate fi *exclusivă*, despărțindu-ne de ceilalți, sau din contră *inclusivă*, unindu-ne cu ei, după sensul și deci după însemnătatea pe care o dăm acestui « nostru ».

Există de asemenea o « dimensiune socială » a rugăciunii Tatăl Nostru care ne

îndeamnă la împărțirea acestei pâini cu cei care în lume sunt lipsiți de ea, sau care ne îndeamnă la iertarea reciprocă: tot atâtea locuri de convertire pentru fiecare creștin și pentru fiecare Biserică ! Fără a mai vorbi de marea provocare pe care această rugăciune o lansează tuturor celor care o recită : a mă ruga pentru ca « să vină Împărăția Ta » înseamnă să ne angajăm imediat să contribuim noi înșine la instaurarea Împărăției lui Dumnezeu în noi, în jurul nostru..., și între noi !

Originalitatea acestui document, în raport cu cele precedente deja produse de același Grup : el se termină prin două texte paralele care părăsesc câmpul reflecției pentru a ne face să intrăm în meditație și apoi în rugăciune. Iată cum începe aceasta :

« Tatăl Nostru, care ești în ceruri,

Tu, pe care putem să te numim « Tatăl » pentru că Duhul tău face din noi copiii tăi și pentru că prin el devenim frați și surori pentru Isus, Fiul tău unic, Tu ești Creatorul nostru : noi ne încredințăm ție ca niște copii care au în comun că vin de la tine, izvor al întregii lor ființe și al oricărui bine.

Împreună, creștini încă despărțiți, îndrăznim să te numim « Tatăl nostru », pentru a ne ruga cu cuvintele primite de la Isus... »

Las ca fiecare să descopere urmarea în carte și să o reia în propria sa rugăciune.

Un ultim punct : prin istoria sa particulară și prin compoziția sa actuală, Grupul de la Dombes are în special în vedere perspectivele catolice și protestante. Aceasta nu înseamnă că Ortodoxia nu-l interesează : mai mulți membri ai săi sunt specialiști în patristică sau în ecleziologie orientală. Dar el trebuie să se străduiască pentru a integra și mai bine problematicile proprii Orientului creștin. Fără îndoială va avea numeroase motive și ocazii să o facă în cadrul noului « șantier » pe care a decis să-l deschidă în următorii ani: o reflecție asupra naturii Bisericii... conform diferitelor noastre Biserici !

Pr. Dr. Michel KUBLER, aa
Centrul Sf. Petru – Sf. Andrei, București

Ecumenismul are o mare nevoie azi ca și ieri, de „marea mănăstire invizibilă” despre care vorbea **Paul Couturier**, de acea vastă comunitate de creștini de toate tradițiile care, fără zgomot, se roagă și își oferă viața pentru ca unitatea să se relizeze.

(Papa Benedict al XVI-lea)

Atunci va fi pace...

Dacă crezi că un zâmbet este mai puternic decât o armă,
Dacă crezi în puterea unei mâini oferite,
Dacă știi să-l privești pe celălalt cu un pic de iubire,
Dacă știi să alegi speranța și nu bănuiala,
Dacă consideri că tu trebuie să faci primul pas!
Dacă te poți bucura de bucuria vecinului,
Dacă pentru tine străinul este un frate ce-ți este trimis,
Dacă dai gratuit puțin din timpul tău din dragoste,
Dacă poți accepta ca altul să te ajute,
Dacă vei da din pâinea ta,
și vei ști să pui și o bucătică din inima ta,
Dacă crezi că iertarea este mai bună decât răzbunarea!
Dacă poți să-l asculți pe cel nefericit
Care te face să-ți pierzi timpul și să-i zâmbesti
Dacă știi să primești o părere diferită de a ta.
Dacă pentru tine celălalt e mai întâi un frate
Dacă crezi că pacea este posibilă.
Atunci va fi pace!

Pierre Quilbert

Noua evangelizare îmbold spre aprofundarea credinței și a unității în Cristos

O preocupare constantă a Bisericii, izvorâtă din însăși natura și misiunea ei, este aceea de a evangeliza. În spatele termenului stau acumulate, mandatul Mântuitorului, intențiile, mijloacele și modul în care a fost înțeleasă această misiune, începând de la apostoli și continuând de-a lungul secolelor, până la noi cei de azi. Într-o sinteză încercată de Conciliul Vatican II în decretul special dedicat activității misionare, se spune că: „*Biserica este misionară prin însăși natura ei*”¹, dorind să se sublinieze prin aceasta că mandatul Mântuitorului, consemnat de Evanghelia după Matei², este izvorul și chezașia evangelizării. Același decret precizează că „*Misiunea Bisericii se îndeplinește, așadar, prin lucrarea prin care ea, supunându-se poruncii lui Cristos și împinsă de harul și iubirea Duhului lui*

¹ *Ad Gentes*, nr. 2

² Vezi Mt.28,19-20

Cristos, se face pe deplin și realmente prezentă tuturor oamenilor și tuturor popoarelor, pentru a-i aduce, prin exemplul vieții sale și prin propovăduire, prin sacrameinte și prin celelalte mijloace ale harului (...) la o participare deplină a misterului lui Cristos”³.

O expresie sugestivă a acestui citat mi-a atras îndeosebi atenția, ascultând-o expusă, ca o concluzie ce s-a desprins în urma dezbaterilor ce au avut loc, într-un alt context eclezial, la o distanță de timp considerabilă de cea în care ea a fost scrisă.

Întâlnirea Ierarhilor Orientali Catolici din Europa s-a desfășurat la Oradea, sub înaltul patronaj al Consiliului Conferințelor Episcopale din Europa, fiind găzduită de Episcopia Greco-Catolică din același oraș. Bucurându-se de prezența unui însemnat număr de ierarhi din mai multe țări precum și de prezența președintelui Consiliului Pontifical pentru Evangelizare, tradiționala întâlnire anuală a episcopilor greco-catolici, de la începutul lunii noiembrie, a avut în acest an ca **temă centrală „noua evangelizare”** și în cadrul acesteia, identificarea specificității, sau aportul pe care Bisericele Orientale Catolice pot să-l aducă la următorul Sinod al Episcopilor de la Roma din anul viitor, care își propune să dezvolte această temă și totodată să susțină această misiune a Bisericii Universale.

Dincolo de dezbaterile și discuțiile care ar putea avea loc pe marginea termenului program „*noua evangelizare*”, atât în țările în care predomină tradiția bizantină, unde sunt prezente o parte a Bisericilor Greco-Catolice, cât și în interiorul comuniunii catolice și în țările de cultură occidentală, trebuie să remarcăm necesitatea acestui demers și preocuparea Bisericii de a se întoarce spre ea însăși. Tocmai aceasta își propune în cuvinte puține și sintetice acest dicaster al Curiei Romane, de a da un îmbold și un suflu nou credinței și credincioșilor creștini care aparent se declară aparținători ai Bisericii și moștenitori ai tradiției creștine, dar care sunt dominați de mentalitatea laică ce pe alocuri este chiar incompatibilă cu credința creștină. *Noua evangelizare* se adresează mai întâi persoanelor ce trăiesc în țările de cultură și tradiție creștină, dar care nu cunosc pe deplin propria lor credință și ca

³ *Ad Gentes*, nr. 5

atare sunt mai expuse influenței spiritului veacului acestuia, sau secularizării. Mijloace prin care ar putea fi realizat un asemenea demers, precum cel propus de Consiliul Pontifical mai sus menționat, sunt căutate de fiecare comunitate parohială și de toate comunitățile bisericești și trebuie să fie în atenția tuturor credincioșilor, pentru ca credința creștină să fie pe deplin înțeleasă și trăită.

Din expunerile prezentate de conferențieri și din luările de poziție ale participanților la această Conferință, s-au desprins două aspecte importante ce se pot constitui în **concluzii și aport specific**:

- Primul: nevoia de a cunoaște mai bine propria tradiție liturgică ce se poate constitui într-un program catehetic *ad intram*, pentru comunitățile de tradiție bizantină unde este încă prezentă referința la sacru, conservată și alimentată de bogatele celebrări liturgice în care semnul și simbolul sunt elemente ale limbajului liturgic, elocvente pentru surprinderea aspectului transcendent al realităților și conținutului credinței.
- Cel de-al doilea aspect concluziv se regăsește în citatul de mai sus al decretului *Ad gentes*, pe care l-am semnalat fără să-l specific, și anume: „exemplul vieții sale”, sau mărturia.

Bisericile Catolice Orientale din spațiul est-european au toate în comun un bogat patrimoniu spiritual dobândit în timpul regimului comunist și al persecuției suferite, vizibil în martirii și mărturisitorii credinței și ai unității Bisericii lui Cristos. Martirii, prin exemplul vieții lor, desăvârșit în mărturia supremă sunt cei care vorbesc cel mai elocvent omului contemporan și se propun ca evanghelizatori fără cuvinte. Prin ei și împreună cu ei Bisericile Greco-Catolice își aduc în mod direct aportul la noua evanghelizare și se predispun dialogului carității care zidește și edifică.

„**Exemplul vieții**” ca sintagmă care face referință la Biserică în general și la modul prin care ea poate să-și îndeplinească cu eficiență misiunea de a-l face cunoscut și a-l împărtăși și altora pe Cristos, se extinde prin asumarea voluntară a tuturor membrilor Bisericii și poate constitui punctul comun al oricărei comunicări în Biserică și în afara ei. **Mărturia personală** se poate propune ca o cale non verbală în dialogul

ecumenic și poate fi un mijloc eficient al noii evanghelizări.

**PS Vasile
Episcop de Maramureș**

Misiunea de evanghelizare a Bisericii trece prin drumul ecumenic, prin drumul unității credinței, a mărturiei evanghelice și a adevăratei fraternități.

(Papa Benedict al XVI-lea)

„Pelerini ai adevărului, pelerini ai păcii”

Există „două chipuri noi ale violenței”: terorismul, adesea motivat și justificat de religie, și negarea lui Dumnezeu. Două forme ale violenței, pe care Benedict al XVI-lea

le-a denunțat la Assisi, unde în urmă cu 25 de ani, predecesorul său Ioan Paul al II-lea invitase pentru prima dată religiile lumii la o rugăciune pentru pacea în lume (27 octombrie 1986). Papa a fost pelerin în orașului sfântului Francisc în luna octombrie, „invitându-i să se alăture la acest drum pe frații creștini de diferite confesiuni, liderii tradițiilor religioase ale lumii și, în mod ideal, pe toți oamenii de bunăvoință”, pentru a reînnoi în mod solemn „angajarea credincioșilor din fiecare religie de a trăi propria credință religioasă ca

slujire pentru cauza păcii”, pentru că „cine este în drum spre Dumnezeu nu poate să nu transmită pace, cine construiește pacea nu poate să nu se apropie de Dumnezeu”.

„Înainte de toate – spune Benedict al XVI-lea - este terorismul, în care, în locul unui mare război, există atacuri bine țintite, care trebuie să lovească în puncte importante adversarul, în mod distructiv, fără a ține seamă de victimele umane nevinovate care sunt în mod crud ucise sau rănite. În ochii responsabililor, marele motiv al distrugerii dușmanului justifică orice formă de cruzime. Este eliminat tot ceea ce în dreptul internațional era în mod comun recunoscut și sancționat ca limită pusă violenței”.

„Știm – continuă Papa - că adesea terorismul este motivat în mod religios și că tocmai caracterul religios al atacurilor folosește ca justificare pentru cruzimea nemiloasă, care crede că poate să izoleze regulile dreptului din cauza “binelui” urmărit. Religia aici nu este în slujba păcii, ci a justificării violenței”.

Papa Benedict, în fața a circa 300 de participanți la evenimentul „Pelerini ai adevărului, pelerini ai păcii,” a subliniat și faptul că „da, în istorie chiar și în numele credinței creștine s-a recurs la violență. Recunoaștem asta, plini de rușine. Dar este absolut clar că aceasta a fost o folosire abuzivă a credinței creștine, în contrast evident cu adevărata sa natură”.

După 25 de ani de la prima întâlnire interreligioasă de la Assisi, s-a subliniat din nou importanța unui dialog interreligios pentru a căuta „o natură comună a religiei care se exprimă în toate religiile și de aceea este valabilă pentru toate”. Această „misiune fundamentală” este îndreptată spre a contesta „în mod realist și credibil recurgerea la violență din motive religioase”. Dialogul este o necesitate, dar mai ales purificarea, mereu necesară, a religiei trăite.

Al doilea tip de violență „este consecința absenței lui Dumnezeu, a negării sale și a pierderii umnității care merge în același pas cu asta”. Însă ‘nu’-ul spus lui Dumnezeu a produs cruzime și o violență fără măsură, care a fost posibilă numai pentru că omul nu mai recunoștea nici o normă și nici un judecător mai presus de el, ci se lua numai pe sine însuși ca normă. Ororile din lagărele de concentrare arată cu toată claritatea consecințele absenței lui Dumnezeu”.

Papa așadar s-a oprit și asupra decadenței omului din care derivă schimbarea climatului spiritual. Într-o societate marcată de degenerarea dorinței de fericire, violența devine un lucru normal, în acest caz „pacea este distrusă și în această lipsă de pace omul se distruge pe sine”. Prin închinarea la mamona, în fața averii și a puterii, se dezvăluie o contra-religie, în care nu mai contează omul, ci doar avantajul personal.

În finalul discursului din Bazilica Sf. Maria a Îngerilor, Papa a vorbit despre noutatea de la Assisi 2011: prezența, alături de religiile mondiale, a unui grup de persoane care nu cred, oameni de știință și de cultură, bărbați și femei; aceste „persoane cărora nu le-a fost dat darul de a putea crede și care totuși caută adevărul, sunt în căutarea lui Dumnezeu”. Aceste persoane pun întrebări atât ateilor combativi care pretind a ști că nu există Dumnezeu, cât și adeptilor religiilor, pentru ca să nu-l considere pe Dumnezeu ca o proprietate.

Aceste persoane caută adevărul, îl caută pe Dumnezeul adevărat, a cărui imagine în religii, din cauza modului în care nu rareori acestea sunt practicate, este nu de puține ori, ascunsă. Faptul că ei nu reușesc să-l găsească pe Dumnezeu depinde de imaginea redusă sau distorsionată despre Dumnezeu.

Este vorba deci de „a fi împreună în acest drum spre adevăr, de angajarea hotărâtă pentru demnitatea omului și de asumarea împreună a cauzei păcii, împotriva oricărui tip de violență distrugătoare a dreptului.” Biserica catolică, încheie Papa, „nu se va retrage din lupta împotriva violenței, din angajarea sa pentru pacea în lume”.

P. Silvestru Bejan,

*Delegat General pentru Ecumenism și Dialog Interreligios
Centrul Franciscan Internațional pentru Dialog, Assisi*

ȘTIRI

- **În cadrul** dezbaterilor lunare, la Centrul Sfinții Petru și Andrei din București a avut loc în noiembrie o reflecție despre tema « **ORTODOXIA ȘI EUROPA** » cu participarea Profesorilor Daniel BARBU (Facultatea de Științe Politice, București) și Radu PREDA (Facultatea de Teologie ortodoxă, Cluj).

Născută în Vestul continentului, Uniunea Europeană nu a încetat să se deschidă Estului, unind pentru prima dată în același cadru instituțional tradițiile catolică și protestantă din Occident, cu tradițiile Orientului creștin.

În acest context, dezbaterile s-a dezvoltat pe baza a 2 întrebări :

1. Cum se trăiește această întâlnire de douăzeci de ani ?
2. Care sunt problematicile și provocările acestei întâlniri în « aceeași casă europeană », atât pentru o Europă care, la început, era puțin familiară cu Ortodoxia, cât și pentru Ortodoxie, al cărei Biserici s-au constituit la scară națională ?

(Sora Maria Zediu O.A.)

- **Semnificația**

cuvintelor "*victorie*" și "*înfrângere*" este în centrul reflecțiilor pentru Săptămâna de rugăciune pentru unitatea creștinilor (SRUC) 2012 în Polonia, care se va celebra între 18-25 ianuarie. Tema meditațiilor se inspiră din prima Scrisoare a sf. apostol Paul către Corinteni (15, 51-58): "Toți vom fi schimbați de victoria Domnului Nostru Isus Cristos."

(www.radiovativana.org)

- „**Noua evanghelizare**” a fost în centrul *întâlnirii anuale* a Bisericilor catolice orientale din Europa care s-a desfășurat la Oradea, de la 3 la 6 noiembrie 2011. În jur de 70 participanți, ierarhi și experți, au reflectat împreună asupra exigenței de a-l vesti pe Cristos în contextul socio-cultural actual. La această întâlnire au luat parte și episcopii de rit latin ai Conferinței episcopale din România.

Cardinalul Peter Erdő, președinte al Consiliului Conferințelor episcopale din Europa, a pus în evidență că « Noua evanghelizare » este o oportunitate prin care toți credincioșii sunt chemați să « trezească credința noastră și să construiască comunități creștine bine înrădăcinate în Domnul și tari în elanul lor misionar ».

P.S. Lucian Mureșan, președintele Conferinței episcopale din România, a subliniat faptul că Bisericile orientale se confruntă cu societăți în care secularizarea, emigrarea și relativismul au schimbat nu numai modelele și modalitățile de apartenență și de practici ecleziale, ci și de transmitere și propovăduire a Evangheliei. Bisericile catolice orientale din Europa, au o istorie comună « marcată de excluziune, de suferință și de martiriu, mai ales sub regimurile totalitare care le-au interzis și desființat juridic ». Ele

au de adus o contribuție specifică reflexiilor care se fac în prezent în Biserica universală.

O altă exigență importantă pusă în evidență pentru « Noua evanghelizare » a fost confruntarea cu « ateismul practic » care se extinde aproape pretutindeni în zilele noastre. Pentru a le aduce Vestea cea Bună acestor oameni, profund ignoranți din punct de vedere religios trebuie căutat cum poate să se trezească în ei un interes pentru ceea ce depășește universul lor material și utilitarist. S-a insistat mult asupra căutării bucuriei, frumuseții, decenței și a seriozității din partea oamenilor. Iată de ce « frumusețea profundă și mistică a celebrărilor liturgice poate încuraja o căutare adâncă.

Marco Rupnic, iezuit sloven, a vorbit despre contribuția pe care arta bizantină o poate aduce « Noii evanghelizări. Pentru el, « arta a emigrat din sanctuar în palat, și apoi în muzeu ; și nu mai suscită devoțiunea, ci numai admirația pentru artist. În același timp arta a pierdut funcția sa de simbol pentru a deveni un concept complet rupt de realitatea vieții cotidiene ». După Părintele Iezuit, « arta trebuie să fie capabilă să transmită credința, viața și dragostea ».

(Ccee/apic/bl)

**Nașterea lui Isus în lumea noastră
să ne lumineze inima și să ne întărească
voința, ca să mărturisim în jurul nostru
un Dumnezeu de dragoste și de tandrețe.**

**“DRUMUL NOSTRU” VĂ DOREȘTE
UN CRĂCIUN FERICIT ȘI
UN AN NOU BINECUVÂNTAT !**

Comisia de Ecumenism - C.R.S.M.:

Pr. Celeste Pianezze, AA; Sr. Maria Zediu, OA; Sr. Marie-Anne Mathieu, SDC;
Sr. Monica Dogaru, SIR; Sr. Ildiko Homa, SSS